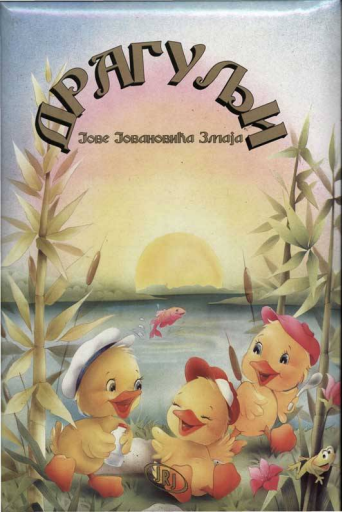

ДРАГУЉИ

Јове Јовановића Змаја

МАЛИ КОЊАНИК

Тиха, тиха, четир' ноге,
Све четири круте!
Тиха, тиха, лти наелте
На далеке путе!

Седело лти је од таратле,
Узда од канапа,
А бич лти је од очева
Пребијена штана.

Раго једна, баа си лена,
Зар те није ерали!
Ал' као нећеш ти да скачеш,
Ја ћу дупкат сам.

ПЕРА КАО ДОКТОР

„Господине докторе,
Звала сам вас амо,
Лутка ми је болесна,
Гледајте је амо,
Пинните јој образе,
Пинните јој чело,
Мени се бар чини,
Ужасно је врело.”
Доктор седи укочен
Са озбиљним лиром,
Пипа било луткино
Па арта шеширом:
„Инфлуенца велика,
Ај утрети неће,
Нетојте је љубити,
Да на вас не пређе,
Лек ћу јој прописати,
Працак сваког сата,
Уз то нек је протрља
Ваква баба Ната,
Антибиоту правите
У великим дозама,
Ако јој се не пије, –
Помићу је с вама.”

НАПОМЕНА МАТЕРИ

Маша тала Јуца
Са столице луца:

– Мати, мати, мати,
Знае колко је сати?

Злаво лного куца
Тлеба да се луца;

Главна сати вед и ја,
Главна је и куца.

Па и птица пева
И њој класе шлева.

ДЕТЕ И ЛЕПТИР

Дете

Лептирићу, шаренчићу,
Ходи к мени амо!
Ево ипак лепу ружу,
Олиршиш само.

Лептир

Ја бих дошо, ал' се бојим
Какве игле кете
Стенућеш ме, пробацићеш ме,
И она збогом свете!

Дете

Нећу, лепко, нећу, лепко,
Живота ми много,
Само хоћу да избројим
Кол' ко ипак нога.

Лептир

Е, па те ти могу казат
И издаље талко:
Лептир ипак шет ножниц,
— Ј сад збогом ранко!

ТАШИ, ТАШИ

Ташин, ташин, танана,
Ево једна грана,
А на грани јабука
Као молована,
Полетеће птичица,
Љуљнуће се грана,
Отануће јабука, —
Цигнуће је Ана.

Ташин, твоја, па твоја,
Носи деца шебоја,
На шебоју шара,
То је бубатара,
Бубатара лепета,
Не боји се ветета,
На руку му слета
Са шебоја цвета.

Ташин, бела, лебела,
Сва су деца весела,
Донед ни чика
Из шупће лешиника,
Јела би и Љуба,
Али нема зуба,
Зато јој сека
Узварила тлека.

САДИ ДРВО

Где год нареди згодно место,
Ту дрво посади
А дрво је благодарно
Па ће да награди.

Наградиће изобилјет
Храна, ропи овог.
Наградиће било тебе,
Било брата твог.

ДОБРИ СУСЕДИ

– Зобар вече, суседно!
Ух, ала сам жедан.
Би л' ли дала мало воде –
Само гутљај један.

– Хоћу, хоћу, – драге воље
вода није скупа,
Кап си жедан, ево ти је,
Ево цела ћупа.

– Хвала, хвала, суседно!
Е, баци се разблажи,
Кап вам она нас што затреба,
Само мени кажи.

ПОСЛЕ ГОЗБЕ

Жабац са својом жабот
У гостиња били:
Ту су много јели,
А бегле и пили.

Појела је жаба
Шесет и пет мува,
Трбух јој се напео,
Не може да пува.

Рече жаба жапцу:
„Да се, мужу бојити
Нећу моћи кући
На ногама својим.“

Жабац одговара:
„Тешко је и мени
Ал морам постоћи
Својој драгој жени.“

Па јој приђе ближе,
На леђа је диже,
И однесе кући, —
Малко поерћући.

ПЧЕЛА И ЦВЕТ

Разно се пехар
Умирисава цвета,
И ка њему пчела
Весела полета.

Ту је слатки прахак
Брала заудо:
Та капа су створени
Једно за друго.

ЧУЖМО ШТА НАМ ВЕЛИ ПЕТАО

Знате ли како зашт' еам
Тако лак и прав,
Знате ли зашт' еам увек
Весо, чно, зарав?

Зашт' и у староети
Ја изгледам млада?
Ја не једет више
Нег' што нитге глад.

Ја не једет јело
Ни хладно ни врело;
Преа, пулчит, ширит,
Ја не стежел тело.

Ја не волит собна
Ни кавезна лтрака,
Већ свежа ваздуха
И четего зрака.

Рано лежел - нећу
Ноћу да зазјават;
И никад те сунце није
Затекло да спават.

ВРАБАЦ И МАЧКА

„Где ћеш, врапче, зимовати?
– Пита мачка врапца стара.
„Оде, оде, –
Тула, свуда!“
– Тако врабац одговара.

„Где ћеш, врапче, ланас ручат?
– Пита мачка врапца стара.
„На крај шора,
Наврх ора!“
– Тако врабац одговара.

„А где ти је конак, врапче?
– Пита мачка врапца стара.
„Шта те брига?
Пегани га!“
– Тако врабац одговара.

„Знаш ли, море, зашто' те питаат?
„Јер си мачка, а ја птица!“
– То је реко
Па утеко, –
Оста мачка тужна лица.

ЗЕКА, ЗЕКА ИЗ ЈЕНДЕКА

кочи зека из јендека,
Па по снегу лако прти.
За њим екочи други, трећи,
А за трећим и четврти.

По њилити белој скачу
Један другој на крчају. –
Прелетну се преко њушке,
Ваљају се полећушке.

Гуркају се у тој трку,
Ђушкају се у тој луку,
– Ко их гледа, не мож' знати,
Играју л' се, ни' се туку.

Гледао их ловац стари,
Пуцати му беше жао,
Узе листак књиге беле,
Па је зеке – нацртао.

Зека, зека, из јендека,
Данаске си срећан био!
Данас ти је – деце раи –
Стари ловац спрејетно.

ОВАКО СЕ СПАВА

Ако не зна која глава
Како е' лирно, слатко спава,
Нека салто
Дебе алто,
Ја ћу тако добар бити
Па ћу сваког научити.

ВИВАК

Ви-ви-ви! Ви-ви-ви!
На стражи емо ми.
Зелени се наше перје,
А блиста се ко бисерје,
А на глави перјаница. –
То се зове стражар птица.

Ви-ви-ви! Ви-ви-ви!
На стражи емо ми.
Ко ј без пушке може проћи,
Лин ловац не ете доћи,
Ако дође, залуд труди,
Стража цикне, све пробуди.

Ви-ви-ви! Ви-ви-ви!
На стражи емо ми.
Ми емо спасели многе птице,
Многе птице и зверчице,
Те нас свако радо гледи. –
Добра стража лного вреди.

НЕЋЕ МАЧКА ДА СЕ СИГРАЈУО

Ала је то мачка!
Цео дан је грати,
Ал' сад ми је дошло
Да се већ расрдити!
Носити је свато,
Носити је онато,
Покажет јој књигу:
„Хајде да читашо!“
У књизи су слике
Она и не гледа
„Па как нећеш да читаш,
А ти мало преди!“
Неће ни да преди
„А још како ути.“
Што год речет чини се
Ко да не разуме.

Огрнет јој ћебе,
Стресе га са себе;
Ја јој пружиш лутку,
Она је огребе.
„Ако хоћеш, ево ти
Мој шеширнић мали!“
Тек јој метнух на главу,
А она га свали.
Па зар вредан такав створ
Да се с њиме дружити...
Дошло ми је, богати,
Да је мајин тужити!

КУПАЊЕ

Ала је то живота
Као се ко окупа!
– Што се не би купали,
Вода није скупа!

Морало се купати,
Прљавштину стрести,
– Нечистоћа привлачи
Рђу и болести.

Зато ј' мајка спремљила
Воду, – али млаку,
Зато је окупала
Свога малог Лаку.

А епа вели: – Цнају ми
Пудитати не смете,
Јер ће мислит да је сир,
Појешће ми дете.

Куцову је слободно, –
Нек се занграва,
Он ће Лаку чувати
Као легне да спава.

А старији Анареја,
Он се већет свуко, –
Што га већ не купају,
Чисто би се туко.

Чекај, чекај, Андреја,
Шек обрисиу Лаку,
Ти ћеш енаа добити
Другу воду отлаку.

Лака ће се у колеваши
Тешити у еласти,
А шта буде енецао
Неће ником каз'ти.

МАЧАК ИДЕ МИШУ У СВАТОВЕ

Женно се млади миши
У селу Шалали:
Вошли су девојку, –
Мачка нису звали.

Мачак реко: „Чекајте
И госта незвана!“
У сонце упрето
Четири зекана.

Па појуре сватовски
По том путу белом,
У парадн нејвећој,
С перовицом целом.

Али неко перучи
Љиншу брзојавол:
„Сакријте се, сватови,
Не шал’те се главол!“

Мачак етиже прекасно, —
Јер за часак тили
Весели су сватови
Сви у рупи били.

„Љинога љета“ чуло се
Све до зоре сатне,
Из местанца сугурног,
Из рупине талне.

МАТЕРИНА МАЗА

Ма пете у селу,
Или ту је Лаза,
Ал' га зову друкчије –
Материна маза.

Када сва деца устану,
Он и она спава,
Када му кажу: Устани!
Њега боли глава.

Када устане, не утје
Да се сам обуче,
Не сме да се утнје,
Илиће воле вруће.

Када га жуљн апшела,
Он апшелу туче,
Тада га рука заболн,
Па она јауче.

Када му даду јабуку,
Он би хтео шљива,
Када му пруже печану,
Она би кољива.

Када се мало огребе,
Плаче и запева:
„Јао, јао, помагај,
Изић ће ми арева!“

Када је суво, затеен
Блата па се каља,
Када га мати пекара,
Легне па се ваља.

Као му усту таране,
Он би јео риба,
Као се рибе најеле,
Тада га боли тиба.

Па зато га не зову
По имену: Лаза,
Већет јавно, жалосно:
Материна тазо!

СТАРА БАКА

Године су ланге,
А лећа нејака,
Године су тешке, –
Згурила се бака.

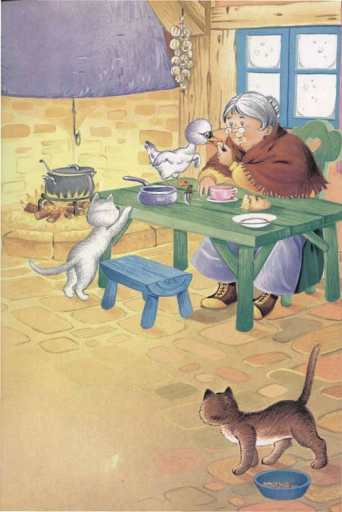
Али ипак воли
И песлу и шалу,
Увек ипа причу
За дечкицу талу.

Као је деца еретну,
У руку је љубе,
А она се смеши:
– Хвала ти, голубе!

Па се она смеете
Непод брене зове,
Па потоку приче
Све нове и нове.

Залирнице зова
Од сунчева зрака, –
Уживају деца,
Ужива и бака.

МАЛИ ЈОВА

Мали Јова једно се
Што је тако мали,
Попео се на столнау
Па се, висок, хвали.

Једно се мали Јова,
Што нема бркова,
Нагарио науенице:
„Саа сам чика – Јова!“

Мали Јова силом хтеле
Да је човек стари,
Па летио преко носа
Неке наочари.

Од купеље направно
Дугу седу браду
А огрнo дефин прелук
Да га не познаду.

П онда рече: „Поч ли дајте,
Ви који сте мали!“
А другови као виошце,
Сви га нећејали.

Мали Јова покуњи се
Од ералта и етња;
А сво ти старог деди,
Па му прелук скина:

„Доле, Јово, са етолце,
Скидај насчари,
Утри брке, скени браду,
Ти још ниен стари!

„Свашта нпа своје врелце,
Онда лепо личи,
Што ј од Бога колме дато,
Нек се тиле личи!“

АЛА СУ ТО ГРДНЕ ЛУКЕ

*^А_Е
Ала су то гране луке,
Тако гледат у јабуке!
Јабуке су тако близу,
Само уста да загризу.
А лепе су, ружичене су,
А слатке су, мекане су,
Само руке да су пруже, —
Како би могле да се пруже!
Ала да је трека кака,
Или ушца и пецалака, —
Или ветар да наерља,
Па да коју докотрља,
Ала су то гране луке,
Тако гледат у јабуке!

НА ЛЕДУ

 Ој, пулеу, пулеу –
Овако је на леу.
Ноге као стреле,
Терај, брацо, селе!

Весело је, весело,
Све се живо креће,
Нос се мало црвени, –
Ал' отпасти неће.

Један лети управо,
Други мало кружи;
Свако чека похваљу,
Ако је заслужи.

Ој, пулеу, пулеу, –
Овако је на леу,
Ту је живот прави, –
Док се не откриви.

ЕВО НАШИХ ЛАСТА

Ево нају, као звани,
Наши лањски сукућани,
Ево наших ласта лили,
Баци ето вае се зажелели,
Ход'те, ход'те, птице вите,
Да е' од пута одворите!

Ход'те, ход'те, гости лuoja,
Ваке старо гнездо стоји!
Порудит га нието дали,
Јин ето вал га сачували,
Не найте другој страни,
Ход'те к нама ко и лани.

Под нашим је кровом ливно,
Нико у вае није дивно,
Јин певало и играло,
Ја' се никад не сваћало:
Живећемо у радости, –
Добро дошли, наши гости!

ДОШАО ВРАБАЦ ДА НАМ НЕШТО КАЖЕ

 Жив, жив, жив!
Хвала Богу, ја сам јоште жив
Опростите, молим лепо,
Ако сам вам штогод крив,
Жив, жив, жив!

Живи били и ви сви,
Што ме ниете гонили!
Зима већел пролази,
Пролете нам долази,
Данас, сутра биће зима
Нама свима за лећима.

Да не надох око ваших кућа
Лепо ситне хране,
Ја бих зимице проводио
Врло поене дане.

Можда би ми желудац
О празнину запо,
А можда бих, сиротан,
Од глади и скапо.

Јесте ли ви то мени дали
Или су дари сави пали,
То не могу да расудим
Мојим мозгом малим.

– Тек ја, ево, додох,
Ваша да захвалити...
Немојте ми терати,
Ја ћу вама певати.

– Не баш као славуј,
Ја' боље нег жабац,
Свако пева својим гласом,
– Ја врабац ко врабац.

Свет
Пачија школа
Мали коњаник
Пера као доктор
Наполнена матери
Дете и лептир
Ташин, ташин
Сади прво
Добри суседи
После гозбе
Пчела и цвет

Чујмо шта нам вели петак
Врабац и мачка
Зека, зека из јенаека
Овако се спава
Вивак

Неће мачка да се синглато
Мачак не лиши у сватове
Купање

Материна маза
Стара бака
Мали Јова

Али су то гране туже
На леду

Ево наших лаета
Пошао врабац да нам нешто каже
Зилека песма

Киша

Зилта бежи
Е, ово ретко бива
Кушина кућа
Да сам ја краљ
Велика тајна
Пролетница
Како би

ЗИМСКА ПЕСМА

Зимта, зимта, – е, па шта је,
Лко ј' зимта, није лав!
Зимта, зимта, – па нека је,
Не боји се ко је зарав!

Хаја' напоље лотак ко је,
Талю веје крупан снег,
Виш ен' онде навејо је
Читав бевел, читав брег.

А шта може зимта лени,
Шта лни може, шта лни елце?!
Нек лни носећ поцрвени,
Ето то је, то је све!

Сека Зорка, нелтој етати,
Твој нек буде први реа:
Саа ћелто се загрејати, –
Чучни само на тај леа!

Гле саа живе железнице, –
То је трка, то је лет!
Збогом птице крилатице,
Наш је саа цео свет!

КИША

Кишо, мати
Благодати!
Падај, падај,
Прах утоли,
Дај живота
Гори, доли.

Кишо, мати
Благодати!
Покваси ми
Цвеће лива
Не би л' јоште
Лепше било.

Кишо, мати
Благодати!
И поток те
Чека вити,
Па ће боље
Жуборити.

ЗИМА БЕЖИ

Зима бежи од пролећа,
И од птица и од цвећа;
Топли ветар њој не прија, –
А тај ветар још је вија.

Зима бежи од пролећа,
И од птица и од цвећа,
Бежи зима, бежи само,
Ми те више не требало!

Зима бежи од пролећа,
И од птица и од цвећа,
А куда ће? – Шта нам стало,
Нае је још не огрејало!

Зима бежи од пролећа,
И од птица и од цвећа,
Гдека јој се још и руга:
„Ух, да ли си била луга!“

Зима бежи, а бежећи
Шта ће нам зима-ске речи,
То ће више лето прећи,
А ја ћу вам свет доћи!

Е. ОВО РЕТКО БИВА

Заспала је анџа мачка
Крај анџеле поверане,
Ко погледа мало боље,
Види ливца с друге стране.

Мачка спава, а ливци ушо
У анџелу па све лува,
Голџица је танком слатколом,
Анџа ливци да је бува.

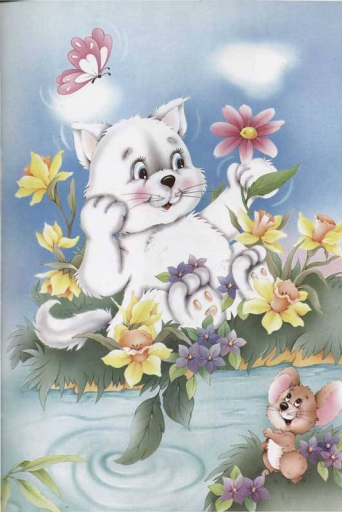
Наједаред мачка скочи,
Исправи се гинко, веинго:
„Ово није чиста поела,
У анџели није нешто.

Ливци је био, ливци је био,
Онај преки ханџрак мали,
Ух, триета му заверака,
Зар он да се са ливцом шаши!”

Загњури се анџа мачка
У анџелу пуна једа, –
На анџела рупу није, –
Ливци утече зарав, без вреда.

Залуд анџо, рупу гледаш,
Узалуд ен тако љута,
Слејеу ти се већ и анџа,
Слејеу ти се ливци из кућа.

КУЦИНА КУЋА

Њека куца живи
У рођеној кући.
Кућа јој је толика,
Могу и ја ући.

Једанпут сам ушао,
Ушао сам, болне,
И куца се зараво
Радовала томе.

Једанпут сам ушао,
Више нећу ући.
Нека седи сама
У тој својој кући.

Знасте л' зашто нећу?
Има много бува, —
Уф, толико бува,
Да вас бог сачува!

id=59403020

ДРАГУЉИ

Јове Јовановића Змаја

ДА САМ ЈА КРАЉ

 За ме летне ко за краља,
Ја бих знао како ваља,
Јагода бих доста имао –
Други порез не бих прилио.

Па как ми је рођендан,
Све бих позвао у мој стан,
Сва би деца дошла амо,
Да се својеки понгрлато.

Место невиди од папира,
Сковао бих ето талира,
Купио бих селам чета
Од олова, од дрвета.

Никад не би било поета,
Ручали би свега поета,
Локулвића сваког свеца,
Место хлеба – све переса.

Купио бих нашој маји
Претен што се ноћу ејаји,
Нашелт оцу лулу етиву,
А Милевн лутку живу.

А пред Вацу ја бих стао,
Буквицу ту прочитао,
Да ли овеца папе лира,
Мене краља да не дира!

ВЕЛИКА ТАЈНА

Зелан дечко бистра ока
Селео је крај потока,
Гледао га како екори,
Слушао га где жубори.

Суетижу се ентни вали. —
Баки су нешто шапутали:
Мора да је тајна нека,
Што је носе из далека.

Сагнњ се дечко ниже
Да разбере што изближе;
Волео би тајну чути,
Нешто врло важно слути.

ПРОЛЕЋНИЦА

Челница зујка,
Ветрић лахори,
Поток у гори
Гласно жубори:
Лоза се вије,
У роси лвије,
Птичице поје
Песнице своје;
Шулница नेता
Помало лета,
Све се понавља:
Пролеће е' јавља,
А жарко сунце
Злати врхунце
Фрушке нап горе
Светколт зоре;
Зирнеш ли кул,
Лепота свуд,
Све се понавља:
Пролеће е' јавља,
Талмо у трави
Зулбул се плави:
Ту у забави
Вредни су мравци,
И шврчак шврчи,
Травиколт трчи,
Те тако слави
Живит нарави:
Лептирак шарни
Цвећет летари:

И све што глинке
Живље се движе;
Све се понавља:
Пролеће е' јавља.
Где, деце мале
Где се у гају
У загрљају
Љубе и шале!
Благо тој деци –
– То је пролеће
Блажене среће.

КАКО БИ

Како би то стајало,
Каа би човек зрео
Наједареа сео
На дрвена хага
Па да се клинутага?

Како би то стајало,
Каа би стари дека
Нашио се ливека,
Па завијен у јастучак
Преспавао ручак?

Како би то стајало,
Каа би место бака
Спретнила се бака
Да у школу пође, —
Међу децу пође?

Како би то стајало?
Погодит је врло лако:
Стајало би нето тако
Ко што стоји Кржљавићу Љуби —
Цигара у зуби!

Издавач:
Издавачко предузеће ЈРЗ Зетун

За издавача:
Митар Милое Нинковић

Назив књиге:
Растислав Нинковић

Слог:
Светозар Илић

Сабир песама:
Стана Шехалић

Илустрације сабране:
Јелена Веселиновић
Марија Дражић

Главни и савесорни уредник:
Јово Нинковић

Штампа:
Култура Београд

Година 1998.

Ексклузивно право
за илустрације
НП ЈРЗ Зетун

Тираж: 3.000

СР — Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србија, Београд

886.1/.2(02.053.2)-1

ЈОВАНОВИЋ-Змај, Јован

Драгуља Јован Јовановића Змаја / (ослабир
песмама Стана Шеклачић). - Земун : ЈРЈ, 1997
Београд : Култура). - 40 стр. : илустр. ;
29 cm

Кор. посл. - Тираж 3000.

1. Гл. ств. посл.

ИД - 59403020

© 1978

СВЕТ

Ала ј' леп
Овај свет,
Онае поток,
Онае цвет;
Тамо њива,
Онае сад,
Ево сунце,
Ево млада!
Тамо Дунав,
Заста пун,
Онае трава,
Онае цвун,
Славуј песмом
Љуља луг,
Ја га слушаат
И твој друг.

ПАЧИЈА ШКОЛА

Засте л' чули, култо,
– Верујте, без шале –
Отвара се школа
За пачиће мале.

Тако је и било,
– Верујте, без шале –
Отворила е' школа
За пачиће мале.

Сви пачићи дошли,
На скалијалн' стоје;
Стари патак летно
Наочаре своје.

Све их је унео
У каталог, мале,
Па их је прозиво –
Верујте, без шале.

Па се она шето
С озбиљношћу крутом:
Учио их учио
И књигом и пругом.

Учио их учио
Оп среде до петка,
Јај се није одмакли
Даље од почетка.

Није било успеха
Учитељском труду,
Цела лука његова
Остале залуду.

Никита више не научи
Пачурлија та,
Него што је и пре знала:
Га, га, га, га, га!

